

*Hoe moet ik varen, zeg het mij.
Waar zal ik meren, aan loef of aan lij?
Is de wind krachtig, staan de zeilen bol,
blinkt de steven, is het streven bol?
Wie neem ik mee van vroeger naar nu
en waar ligt later op dit bange water?*

Meisje

*Zij is de zon die rond de aarde draait,
haar heupen zijn van goud,
het wiegen lacht
haar navel bloot en schier
verlangen naar een
vrouwenschoot.*

*De maan likt aan haar voeten,
zij danst op regen van tamtam.*

Latino meisje:

*geboren rond een schacht
of op een eiland ver van hier,
in de sintels van jouw ogen
smelt deze nacht.*

Eindstation

*De dagen rusten op haar schouders en waaiëren over schriele armen tot ze opgaan
in frêle handen die op haar schoot liggen en op haar willoze benen.*

De dagen zijn traag nu, al was het leven snel.

*Drukte heeft plaats gemaakt voor iets dat geen plaats inneemt. Iets dat niets
voorstelt.*

*Het station lijkt verlaten. De treinen zijn vertrokken. Sommigen voorgoed. Er
is geen perronwachter meer, geen seinhuisje. De sporen zijn slechts donkere
balken in haar ogen die het refrein van de trein – doedoek, doedoek – eindeloos
berhalen.*

*Soms komt een reiziger voorbij, nooit voor lang. Reizigers blijven niet, ze zijn
onderweg.*

*Ook zij is onderweg, hoewel ze de bestemming niet kent, noch het uur van
aankomst.*

*De dagen rusten op haar schouders, terwijl de tijd verstilt en het landschap
voorbij vliedt aan haar geestesoog.*

In het achterland murmelt een trein.